

A young couple in formal wedding attire are shown in profile, kissing. The woman is on the left, wearing a white wedding dress with a beaded shoulder and a matching belt. The man is on the right, wearing a dark tuxedo with a white shirt and a dark bow tie. They are standing outdoors in a lush green setting, possibly a garden or park, with sunlight filtering through the trees. The overall mood is romantic and celebratory.

Frederika Meerman

*Een oud
geheim*

Een oud geheim

Hartsvriendinnen Alisa en Jenny doen alles samen, ook verliefd worden op twee leuke jongens. Daar waar Jenny's moeder blij is dat haar dochter een vriend heeft, is Alisa's moeder het niet met Alisa's keuze eens. De situatie wordt nog erger als Alisa en Jenny met hun vrienden op vakantie willen gaan. Maar tijdens de vakantie gebeurt er iets, wat het leven van iedereen zal veranderen. En dan komt ook een oud geheim, dat goed verborgen is gehouden, boven water.

Over de auteur

Frederika Meerman heeft inmiddels meer dan vijftien titels op haar naam staan en haar werk is ook vertaald in meerdere talen. Haar boeken zijn vlot leesbaar en worden zeer gewaardeerd door haar grote schare fans. En gelukkig voor haar fans is ze nog lang niet uitgeschreven!

Frederika Meerman

Een oud geheim



Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-122-2
NUR 344

© 2018 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Frederika Meerman

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek en als dyslexie-uitgave.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het was zaterdagochtend en Alisa van Weteringen zat in de erker van de kamer. Ze verheugde zich op de komst van haar vriendin. Zolang ze zich kon herinneren, was Jenny haar vriendin; en dat was vanaf de kleuterschool.

Alisa woonde aan de rand van de stad en ook haar school lag in dezelfde buurt.

Het was een fijne school waar de kleuterklas, de lagere school en de middelbare school in één gebouw waren ondergebracht.

Er was een flinke ruimte rond het schoolgebouw en voor de kleintjes waren er een zandbak en

speeltoestellen. Aan de andere kant was er een plaats waar de oudere kinderen konden spelen en dat was vaak een balspel wat ze er speelden.

De eerste dag dat Alisa naar de kleuterklas was gegaan, was ze naast Jenny gaan zitten en vanaf dat moment waren ze onafscheidelijk.

Jenny had eens aan Alisa gevraagd hoe het kwam dat ze zulk licht gekleurd haar had. “Het lijkt wel bijna wit. Ik ken niemand die zulk haar heeft.

Er zijn mensen met blond, rood, bruin zwart en grijs haar, maar de kleur die jij hebt, heb ik nog nooit gezien. Ik vind het wel vreemd,” had Jenny gezegd.

“Oma Snoes zegt dat Onze Lieve Heer mij een bijzonder geschenk heeft gegeven, en dat ik daar trots op mag zijn,” had Alisa geantwoord.

“Nou, dat mag dan wel zo zijn, maar je valt wel op,” had Jenny weer gezegd.

“Oma Snoes zegt dat je mag opvallen met iets moois of goeds; dan geeft opvallen niet. En misschien krijg ik later wel een andere kleur. Veel mensen krijgen een andere kleur haar als ze ouder worden,” had Alisa geantwoord.

“Ja, door verven, en als ze heel oud worden krijgen ze grijs haar,” had wijsneusje Jenny gezegd.

Terwijl Alisa wachtte op haar vriendin, moest ze aan dit alles terugdenken. Ze keek naar de straat om te zien of Jenny er al aan kwam, en inderdaad, ze zag Jenny de straat in komen lopen.

Alisa liep naar de voordeur om die alvast open te doen.

“Hoi, Jen, gezellig dat je er bent. Heb je zin om naar Oma Snoes te gaan?” vroeg Alisa.

“Dat is goed. Het is zo’n lieve, gezellige oma; het is echt een snoes,” antwoordde Jenny.

“Daarom heb ik haar snoes genoemd. Zo weet iedereen over welke oma ik het heb, maar ook omdat ze zo’n snoes is; mijn andere oma is heel anders. Ik wil graag nog even bloemen voor Oma Snoes kopen.”

“Dan betaal ik de helft, dan zijn de bloemen van ons samen. Ik ga even je moeder gedag zeggen, dat zou er zomaar bij inschieten, hoe onbeleefd.”

“Dan zal ik meteen zeggen dat we weggaan. Mijn moeder is in de keuken.”

Ze liepen samen naar de achterkant van het huis waar de keuken was en gingen naar binnen.

“Dag mevrouw, is alles goed met u?” vroeg Jenny.

“Dag Jenny, ja, alles wel,” antwoordde Eleonor van Weteringen.

“Mam, we gaan zo naar Oma Snoes, maar eerst kopen we bloemen voor haar.”

“Bloemen? Wat moet ze daar nu mee? Koop iets waar ze wat aan heeft, iets nuttigs of bonbons als je per se iets mee wilt nemen. Als je je zakgeld wilt spenderen is het zonde om bloemen te kopen, die zijn zo weg,” was het commentaar.

“Mama, oma Snoes is dol op bloemen en nuttige dingen heeft ze genoeg. Bloemen vindt ze heerlijk. Ze verzorgt de bloemen zo goed, dat een boeket soms wel meer dan twee weken mooi blijft,” zei Alisa Ze keek naar haar moeder en vroeg: “Mama, wat kijk je ernstig, ben je niet lekker? Is er iets?”

“Welnee, ik voel me goed. Ga nu maar anders ben je niet op tijd terug voor het middageten,” zei Eleonor.

“Gelukkig dat je niets mankeert. Mag Jenny straks hier eten, dan kunnen we vanmiddag meteen naar de bieb,” vroeg Alisa.

Eleonor keek geërgerd op en zei :”Je weet dat ik het liever van te voren weet, maar vooruit, het is goed.”

“Dank je mam, tot straks.”

“Wel bedankt mevrouw.”

Alisa dacht er het hare van. Eigenlijk was haar moeder haast nooit in een vrolijke bui. Alles was zo afgemeten, zo in de plooi.

Alisa had foto's gezien van haar moeder, toen ze nog een jong meisjes was. Ze was toen een vrolijke meid die veel lachte. Nu lachte ze weinig.

Haar vader was eigenlijk net zo. Alles keurig, alles in de plooi; maar hij lachte wel, soms.

“Wat sta je nu te kijken,” vroeg haar moeder.

“Oh, niets, ik was even in gedachten.”

Buiten gekomen vroeg ze aan Jenny: “Zullen we gaan lopen en naar die bloemenstal met aparte bloemen gaan? Mijn moeder wil daar niet kopen, ze vindt het te gewoon en wil er niet gezien worden. Ze koopt alleen bij die chique bloemenzaak.”

“Wat jammer dat je moeder daar niet kopen wil, ze mist wat,” zei Jenny.

Na een korte wandeling waren ze bij de stal aangekomen.

“Dag meneer, wat heeft u weer veel mooie en aparte bloemen. Mogen we eerst even kijken en genieten van al dat moois, voor we een keuze maken?” vroeg Jenny.

“Dag dames, kijkt u rustig. Ik geniet er ook altijd van als ik weer zoveel moois op de stal heb staan,” zei de

bloemenman.

Alisa, die inmiddels de man ook gegroet had, zocht met zorg de bloemen uit die samen een mooi boeket vormden.

“Wat zal Oma Snoes het weer mooi vinden.”

Alisa betaalde en nam het boeket aan van de man.

“Dag Mooie-bloemenman, tot een volgende keer,” zei Alisa.

“Dag meneer, tot ziens,” zei Jenny.

De man groette terug en glimlachte; het waren lieve meiden.

Na weer een stukje gelopen te hebben, waren ze al snel in de straat van Oma Snoes. Die stond al voor het raam te zwaaien; ze wist dat de kinderen zouden komen, omdat Alisa de avond ervoor had gebeld.

Oma Snoes woonde in een rijtjeshuis en omdat ze in het laatste huis van de rij woonde, had ze niet alleen een voor- en een achtertuin, maar ook aan de zijkant liep de tuin door. Oma wenkte dat ze achterom moesten lopen.

Toen ze het huis binnenkwamen zei oma: “Dag kinderen, wat gezellig dat jullie er zijn.”

“Dag oma, de bloemen zijn voor u; ze zijn van ons alle twee.”

“Dag oma.” Aan twee kanten werd ze gekust.

Jenny beschouwde Alisa's oma ook als de hare.

“Kinderen wat verwennen jullie me. Ze zijn prachtig! Dank je wel. Ik zet ze eerst in een emmer met water. Straks heb ik alle tijd om ze in een vaas te zetten. Eerst gaan we iets drinken. Willen jullie koffie of chocolademelk?”

“Oma, het liefst heb ik chocokoffie,” zei Jenny. Ze dacht een grapje te maken en was verbaasd toen oma zei: “Goed hoor, Alisa, jij ook chocokoffie?”

“Ja, oma, lekker,” zei Alisa.

“Wat? Kunt u chocokoffie maken? En ik wilde nog wel een grapje maken,” zei Jenny. Jenny wist niet hoe ze had.

“Jij hebt me nooit iets verteld over chocokoffie,” zei Jenny.

“Nou, dat is dan suf van mij, maar oma maakt het wel vaker,” zei Alisa.

Oma ging naar de keuken en de meisjes liepen mee.

“Zoals jullie wel gezien hebben, heb ik de tafel en de stoelen op het terras gezet. Het is mooi weer,” zei oma.

“Fijn, dan kunnen we buiten in het zonnetje zitten,” zei Jenny.

Oma ging verder om de chocokoffie te maken en ook pakte ze een schaal met koekjes. De meisjes

hielpen mee om alles op de terrastafel te zetten.

“Wat ziet het er lekker uit, oma,” zei Jenny.

“Daar ben ik blij om, dan blijft de schaal niet vol,”
zei Oma Snoes.

“Oma heeft altijd van die lekkere koekjes en met de
chocokoffie smaakt het extra lekker,” zei Alisa.

“Ik verheug me op de chocokoffie; ik wist niet eens
dat het bestond,” zei Jenny.

“Zo zie je maar dat grapjes zelfs waarheid kunnen
worden,” zei Oma Snoes met een lach.

“Ja, dat merk ik,” antwoordde Jenny.

“En kinderen, vertel eens: hoe is het op school?
Onderwijs kunnen jullie eten en drinken.”

“Alles gaat goed en u weet dat we over enige
maanden van school komen. Nu moeten we nog
kiezen welke vakopleiding we zullen gaan volgen.”

“Hebben jullie al een keus gemaakt uit de
verschillende beroepen die jullie interesse
hebben? Als ik het goed onthouden heb, wil Jenny
verpleegster worden of dierenartsassistente. En Alisa
moet kiezen uit drie beroepen die ze leuk vindt;
banketbakker, dierenartsassistente of bioloog.”

“Oma, u heeft het goed, en we denken erover om
alle twee dierenartsassistente te worden, want
dan kunnen we samen studeren. Misschien dat ik

na die studie alsnog bioloog wordt, maar dat zie ik later wel, want ik moet dan daarvoor eerst m'n vwo-diploma halen. Ik vind het ook erg fijn, als we samen naar dezelfde opleiding kunnen gaan. En misschien kan ik Jenny overhalen om een cursus taarten bakken te gaan doen; dan niet professioneel maar als amateurs. U merkt dat we al bijna besloten hebben. Maar waar wij nu meer aan denken, is aan het eindfeest van de school. Er zijn een paar erg aardige jongens op school en daar willen we graag het eindfeest mee vieren,” zei Alisa.

“Zo, zijn jullie verliefd?” vroeg Oma Snoes.

“Dat weten we niet echt, maar ze zijn wel erg leuk. Ze zitten niet in onze klas. Zo u weet, zitten wij op de havo, en die jongens zitten op het vwo.”

“Zo, dat wordt dus spannend,” zei oma.

“Ja, oma, het is ook spannend, maar mama wil er niet over praten. Ze zegt dat de liefde wel later komt en dat we daar nog veel te jong voor zijn,” zei Alisa.

“Ja, je moeder vergeet dat je al bijna achttien bent... Toen zij zelf... Willen jullie nog chocokoffie?”

“Ja, oma, graag als het niet te veel moeite is,” zei Jenny.

“Oma, wat zei je dat ik bijna achttien ben en over mama?” vroeg Alisa.

Oma Snoes voelde zich betrappt op de verspreking en wist even niet wat ze zeggen moest. Ze zette de kopjes op het dienblad en zei toen: “Nou ja, ik dacht dat je moeder zich wel zou kunnen indenken dat als jullie al bijna achttien zijn, dat je dan weleens naar een feest wil gaan en leuke jongens ontmoeten.”

Alisa begreep dat er iets was met haar moeder maar ze wilde Oma Snoes niet in verlegenheid brengen en zei: “Dat had ik ook gedacht.”

Na nog een uurtje hadden ze hun huiswerk, de laatste mode, de nieuwste films, en de mooie tuin van oma besproken en werd het tijd om naar huis te gaan.

“Oma, we moeten weer weggaan. Mama wacht met het middageten en je weet dat ze niet van te laat komen houdt,” zei Alisa.

“Ja, en helemaal nu ik mag blijven eten, wil ik op tijd zijn. Alisa’s moeder houdt van precieze tijden,” zei Jenny.

“Ik begrijp het. Ga maar gauw en kom weer eens, zeker als jullie meer nieuws hebben over jullie vervolgopleiding én over het eindfeest,” zei Oma Snoes lachend. Ze knuffelde beide meisjes en liep met ze naar de voordeur.

Alisa en Jenny kusten Oma Snoes gedag en liepen

het tuinpad af. Ze zwaaiden tot ze Oma Snoes niet meer konden onderscheiden.

“Wat heb je toch een lieve oma. Mijn oma’s zijn ook wel lief, maar toch anders,” zei Jenny.

“Nou mijn andere oma is wel aardig, of misschien is ze wel lief, maar altijd zo netjes, zo afgemeten, zo opgedirkt. Maar van mijn moeder moet ik er wel geregeld naar toe. Meestal ga ik samen met mijn broertje, die brengt nog wat leven in de brouwerij. Ik weet nooit zo goed wat ik zeggen moet. Mijn opa is wat gezelliger. En mijn oma geeft me het gevoel dat ze me niet mag, en waarom? Ik weet het niet. Het lijkt of ze tegen Mark wat gezelliger is; misschien omdat het een jongen is. Mark en ik nemen altijd iets voor hen mee en we gedragen ons altijd netjes en beleefd, maar toch. Nou ja, ik zal er maar niet langer over nadenken, gelukkig hebben we Oma Snoes. Het spijt me zo dat opa Snoes niet meer leeft. Het zou voor Oma Snoes toch ook veel fijner zijn; maar ze moppert nooit. Zullen we flink doorstappen? Ik zie dat het al later is dan ik dacht,” zei Alisa.

“Ja, dat doen we, dan zijn we nog wel op tijd,” antwoordde Jenny.

Na enige minuten stapten ze het huis van Alisa

binnen.

“Dag mama,” zei Alisa.

“Dag mevrouw,” zei Jenny.

“Oh, zijn jullie daar. Net op tijd. Papa zal wel zo komen.”